

tage hvad det koster, men de maa ikke standse Udviklingen.

Jeg mindes en Gang, da Tyskland havde lukket for os, da vi skulde have mange Vogne til at forsende Kød. Saa forhandlede vi med Generaldirektøren, med de kommitterede, og de sagde: vi have ingen Vogne. Saa gik jeg til Trafikministeren og Finansudvalget, og øjeblikkelig blev der sagt: Her ere saa og saa mange Vogne. Derfor siger jeg, at vi bør ikke standse Udviklingen, og den Motivering, man nu anvender, er ikke holdbar. Statsbanerne maa sige: Vi skulle nok forsende Varerne. Dette Spørgsmaal kan ikke blot angaa en enkelt Vare, men kan komme op flere Gange og kan komme til at angaa ny Varer, som skulle forsendes hurtigt. Jeg vil ikke tale om Varer som Kalk, for den kan selvfølgelig godt taale at staa baade i 8 Dage og halve Maanedere. Det er slet ikke den Slags Varer, her tales om. Her tales kun om Varer, som ifølge deres Beskaffenhed ikke kunne taale at staa i længere Tid, og som ere nødvendige for, at vedkommende Fabrikation kan gaa sin Gang og maaske blive til Gavn for Landet, saa det kan aldrig gaa an, at Regeringen siger, at Driften kan ikke befordre det, der maa skaffes saadanne Betingelser, at Driften kan befordre det, der maa skaffes de Vogne, som ere nødvendige, for at Udviklingen kan gaa sin Gang.

Jeg er overbevist om, at Ministeren vil stille sig saa velvillig overfor Udviklingen her i Danmark, at han vil sige til sine Embedsmænd, at det ikke gaar an at standse Udviklingen. Den Motivering, at det nu skal være Slut med de letfordærlige Varer, vil jeg derfor aldrig godkende. Derfor bliver jeg nødt til, saaledes som Forholdene ligge for, at stemme for Mindretallets Indstilling, jeg synes ikke, man kan forsvare andet.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Det ærede Medlem brugte en Ytring, som jeg straks vil anholde. Han hævder, at Statsbanerne skulle bringe Varerne frem, og saa maa de betinge dem den Betaling derfor, som er nødvendig. Det ærede Medlem overser altsaa, at der ved dette Spørgsmaal aldeles ikke er Tale om, hvorvidt Statsbanerne skulle transportere den paagældende Vare eller ikke. Selvfølgelig skulle de det, og det have de aldrig vægret sig ved. Det hele drejer sig netop om, hvorvidt man vil betale den sædvanlige Takst for den Hur-

tighed, man forlanger, de skulle transportere med eller ikke. Vil man det, er der intet som helst i Vejen, men det er det, man ikke vil, det er derom, Spørgsmaalet staar. Jeg gør dernæst opmærksom paa, at det ærede Medlems Ytring strider mod Loven, som vi dog alle skulde bøje os for. Det hedder i Takstlovens § 61 — jeg har allerede en Gang gjort opmærksom derpaa overfor det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen) — *ikke*, at alle letfordærlige Varer skulle beforders for den billige Takst, men kun de af dem, som høre til „de vigtigste Livsfornödenheder“. Det maa man ikke overspringe. Det ærede Medlem sagde dernæst: Ostemasse er ikke Ost, men den kan blive det. Ja, deri ere vi enige, men det er netop det, der gør Forskellen, det er netop derfor, man ikke kan paaberaabe sig Godsreglementets Ord og Bestemmelser til Fordel for denne Masse, som ikke er Ost, men som ganske vist kan blive det. Maa jeg med det samme føje til, at vil man alligevel paa Trods af de Bemærkninger, jeg her har fremsat, paa Trods af de Grunde, der foreligge i Loven, og paa Trods af Aftalen fra i Fjor fremtvinge en Behandling af Ostemassen som den, der her er Tale om, og tilmed af andre Varer, som det ærede Medlem og andre synes at ville forlange, at man skal tage med, kort sagt alle letfordærlige Varer — vil man have en Forandring i Lovgivningen paa det Omraade, saa maa man selvfølgelig ogsaa betænke, hvad Konsekvenserne ville blive. Saa bliver Konsekvensen ikke blot flere Vogne og flere Tog, men f. Eks. ogsaa Dobbeltspor i langt større Udstrækning, end man maaske ellers kunde nøjes med. Men naar vi komme dertil, vide vi jo nok, hvilken Modstand det møder; de Herrer maa da vide, at det er Ting, som følge efter.

P. Bjerre: Jeg forlangte, at denne Vare skulde sendes saa hurtigt, som det krævedes, saa hurtigt som andre letfordærlige Varer, og kunne Statsbanerne saa ikke klare sig med de Vogne og den Plads, de have, saa siger jeg, at vi maa tage Konsekvenserne. Men jeg tror ganske vist ikke, som Ministeren sagde, at vi derfor straks skulde gaa til Dobbeltspor. Men vi maa altsaa tage Konsekvenserne og sige, at Varerne skulle skaffes frem, og saa maa der ydes en større Betaling derfor.

Naar den højtærede Minister saa siger, at det staar der ikke i disse Reglementer og Takster, ja, saa maa vi ændre disse Regler; vi maa ændre dem overalt, hvor